

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
รับที่ 2704 ส.ค.ค.
วันที่ 30 มี.ค. 2553

ที่ ทส ๑๐๐๘.๒/๑๕๖

กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
๙๒ ซอยพหลโยธิน ๗ ถนนพหลโยธิน
แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐

๒๖ มีนาคม ๒๕๕๓

จด ๑/๘๙
๙๐ มี.ค.
11.๐๐น

เรื่อง กรอบนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจาก
การพัฒนาทรัพยากรแร่

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

- อ้างถึง ๑. หนังสือกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ทส ๑๐๐๘.๒/๑๕๖๓
ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๒
๒. หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/๑๓๕๕๓
ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒
๓. หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/๑๖๗๙๖
ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๒

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาผลกระทบสิ่งแวดล้อม
และสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่ จำนวน ๑๐๐ ชุด
๒. รายงานการประชุมหารือเรื่อง กรอบนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไข
ปัญหาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่
ครั้งที่ ๑/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ จำนวน ๑๐๐ ชุด
๓. รายงานการประชุมหารือเรื่อง กรอบนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไข
ปัญหาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่
ครั้งที่ ๑/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๓ จำนวน ๑๐๐ ชุด

๑. เรื่องเดิม

๑.๑ ตามหนังสือที่อ้างถึง ๑ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้เสนอเรื่อง
กรอบนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนา
ทรัพยากรแร่ ให้สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อนำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณา ภายหลังจาก
คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติได้มีมติเห็นชอบกับกรอบนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไข
ปัญหาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่ เมื่อวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๒

๑. ๒ ตามหนังสือ...

๑.๒ ตามหนังสือที่อ้างถึง ๒ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ได้มีหนังสือแจ้งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทราบว่า ได้นำเรื่องดังกล่าวขอความเห็นจากกระทรวงอุตสาหกรรมเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีก่อน รวมทั้งได้แจ้งให้กระทรวงการคลัง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงมหาดไทย กระทรวงวัฒนธรรม คณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย และสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ทราบเพื่อให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะแล้ว โดยคาดว่าจะนำเรื่องดังกล่าวเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาภายในวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่หากกระทรวงอุตสาหกรรมยังไม่เสนอความเห็นภายในระยะเวลาที่กำหนด สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีอาจจะไม่สามารถนำเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรีตามกำหนดได้

๑.๓ ตามหนังสือที่อ้างถึง ๓ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ได้มีหนังสือแจ้งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทราบว่า กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงอุตสาหกรรม และสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ได้เสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี และรองนายกรัฐมนตรี (พลตรี สนั่น ขจรประศาสน์) พิจารณาแล้ว มีคำสั่งมอบให้กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมไปหารือร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณารายละเอียดแนวทางปฏิบัติตามมาตรการในแต่ละยุทธศาสตร์ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกับมติคณะรัฐมนตรีหลายฉบับที่ผ่านมา และสอดคล้องกับการดำเนินงานของหน่วยงานต่างๆ ให้ได้ข้อยุติที่ชัดเจนก่อน ตามข้อเสนอของกระทรวงอุตสาหกรรมแล้ว จึงนำเสนอคณะรัฐมนตรี

๒. เหตุผลความจำเป็นที่ต้องเสนอคณะรัฐมนตรี

กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดย สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เห็นว่า การพัฒนาทรัพยากรแร่แม้ว่ามีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ แต่ในขณะเดียวกันกระบวนการผลิตทรัพยากรแร่ได้ก่อให้เกิดมลพิษที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพของประชาชน โดยเฉพาะประชาชนกลุ่มเสี่ยงที่อาศัยอยู่ในบริเวณที่มีการปนเปื้อนของสารพิษ ซึ่งการจัดการปัญหาผลกระทบดังกล่าวของหน่วยงานภาครัฐตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันยังไม่สามารถดำเนินการจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างแท้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาผลกระทบต่อสุขภาพที่กว่าอาการของโรคจะปรากฏให้เห็นก็เป็นระยะเวลาภายหลังจากที่โครงการดำเนินการสิ้นสุดแล้ว และต้องใช้ระยะเวลานานในการเฝ้าระวังรักษา ทั้งนี้ ปัจจุบันภาครัฐยังขาดนโยบายเครื่องมือและกลไกที่ชัดเจน เหมาะสมและเป็นธรรมในการจัดการเพื่อเฝ้าระวังและป้องกันปัญหาผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ ต่อผู้ได้รับผลกระทบในระยะยาวภายหลังจากสิ้นสุดโครงการพัฒนาแล้ว ส่งผลให้ผู้ได้รับผลกระทบซึ่งโดยมากเป็นผู้ด้อยโอกาสและยากจน ต้องแบกรับภาระค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลและค่าใช้จ่ายในการฟ้องร้องคดีเอง ทำให้ประชาชนขาดความเชื่อมั่นในการดำเนินงานของภาครัฐ และเป็นอุปสรรคในการพัฒนาโครงการใหม่ในอนาคต กระบวนการพัฒนาแร่และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรแร่ นอกจากมีหน่วยงานภาครัฐหลายหน่วยงานภายใต้หลายกระทรวงที่เกี่ยวข้องแล้ว ยังมีกฎหมายและเครื่องมือที่ใช้ในการบริหารจัดการที่หลากหลายและไม่บูรณาการกัน

ดังนั้น..

ดังนั้น การจัดทำกรอบนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหามลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากพัฒนาทรัพยากรแร่ ที่มีการบูรณาการแนวทาง มาตรการ เครื่องมือและกลไกที่เสนอต่อคณะรัฐมนตรีนี้ จัดเป็นเรื่องที่สำคัญ เพื่อใช้เป็นกรอบการดำเนินงาน และเป็นกลไกขับเคลื่อนที่สำคัญอย่างยิ่งในการผลักดันให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปใช้เป็นแนวทางในการบริหารจัดการทรัพยากรแร่ที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ก่อให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน มีการแบ่งปันผลตอบแทนให้กับทุกภาคส่วนอย่างเป็นธรรม รวมทั้งทำให้ประชาชนมีความเชื่อมั่นในการกำกับ ดูแลของภาครัฐมากขึ้น

๓.สาระสำคัญของเรื่องหรือข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย

๓.๑ สาระสำคัญของเรื่อง

กรอบนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหามลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่ มีสาระสำคัญดังนี้ (รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย ๑)

๓.๑.๑ วัตถุประสงค์

เพื่อเป็นกรอบนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหามลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่ และเป็นแนวทางในการสร้างกลไกในการเฝ้าระวังและแก้ไขปัญหาคู่ที่ได้รับผลกระทบในระยะยาว ถึงแม้ว่าโครงการพัฒนาจะสิ้นสุดลงแล้ว

๓.๑.๒ เป้าหมาย

ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนใช้ยุทธศาสตร์ มาตรการและแนวทางการปฏิบัติ เป็นกลไกและเครื่องมือในการบริหารจัดการ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน และเป็นธรรมกับทุกฝ่าย ตลอดจนสอดคล้องกับหลักธรรมาภิบาล รวมทั้งทำให้ประชาชนมีความเชื่อมั่นในการกำกับ ดูแลของภาครัฐมากขึ้น

๓.๑.๓ สถานการณ์การใช้ประโยชน์ทรัพยากรแร่ และผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ

๑) อุปสงค์และอุปทาน

ในช่วงตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๕๐ ความต้องการใช้ทรัพยากรแร่เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการผลิตและสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจให้แก่ประเทศในด้านการเป็นวัตถุดิบในกระบวนการผลิตมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นมูลค่าการผลิต การนำเข้า การส่งออก และการบริโภคจากการผลิตภายในประเทศ โดยเฉพาะมูลค่าการนำเข้าแร่มีการปรับตัวสูงขึ้น จาก ๓๔,๕๗๔.๕ ล้านบาท ในปี พ.ศ. ๒๕๔๔ เพิ่มขึ้นเป็น ๕๐,๙๐๒.๕๐ ล้านบาท ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐

การผลิตแร่ของประเทศไทย ร้อยละ ๙๐ เป็นการผลิตเพื่ออุตสาหกรรมต่อเนื่องภายในประเทศ แร่ที่ผลิตมากที่สุดเป็นอันดับแรกคือ หินปูนโดยเฉพาะหินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง อันดับสองคือ ถ่านหินประเภทลิกไนต์ และอันดับสามคือ แร่สังกะสี

ปริมาณสำรองแร่เศรษฐกิจของประเทศในพื้นที่ที่มีศักยภาพแร่ แม้ว่ายังคงมีปริมาณสำรองแร่เหลืออยู่อีกมาก เช่น หินปูนมีปริมาณสำรองคงเหลืออยู่มากกว่าร้อยละ ๙๙ ของปริมาณสำรองแร่หินปูนในพื้นที่ที่มีศักยภาพแร่ทั้งหมด ดีบุกมีปริมาณสำรองคงเหลืออยู่มากกว่า

ร้อยละ ๙๐ ของปริมาณสำรองแร่ดีบุกในพื้นที่ที่มีศักยภาพแร่ทั้งหมด แต่ปัจจุบัน การพัฒนาทรัพยากรแร่เพื่อใช้ประโยชน์ทำได้ค่อนข้างยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการพัฒนาแร่ขนาดใหญ่ที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจสูง เนื่องจากประชาชนขาดความเชื่อมั่นในภาครัฐต่อกลไกการเยียวยาและการแก้ไขปัญหาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ ซึ่งจากการศึกษาข้อมูลสถิติการเคลื่อนไหวและการคัดค้านของราษฎรที่เกิดจากปัญหาการทำเหมืองแร่และการระเบิดหิน ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๔๙ พบว่า มีการเคลื่อนไหวมากกว่าปีละ ๓๐ ครั้ง อย่างไรก็ตาม ยังคงมีเหมืองแร่ที่เปิดดำเนินการทั้งหมด ในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ จำนวน ๖๒๓ เหมือง ซึ่งลดลงร้อยละ ๘.๓ จากปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ที่มีจำนวน ๖๗๕ เหมือง ส่วนค่าภาคหลวงแร่ที่จัดเก็บได้ในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ มีจำนวน ๑,๖๑๙.๖ ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ ๗.๗ จากปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ซึ่งมีรายได้ ๑,๕๐๓.๔ ล้านบาท ของค่าภาคหลวงแร่ที่จัดเก็บได้ โดยมีรายได้ค่าภาคหลวงจากเหมืองหินปูนมากที่สุด คิดเป็นมูลค่า ๖๔๓ ล้านบาทหรือร้อยละ ๓๙.๗ ของค่าภาคหลวงที่จัดเก็บได้ทั้งหมด รองลงมาคือ เหมืองถ่านหิน คิดเป็นมูลค่า ๓๗๕ ล้านบาท หรือร้อยละ ๒๓.๒ ของค่าภาคหลวงแร่ที่จัดเก็บได้ทั้งหมด

การดำเนินการกิจกรรมเหมืองแร่ หรือกิจกรรมต่อเนื่องนอกจากจะสร้างรายได้และมูลค่าเพิ่มให้กับสังคมไทยอย่างมาก ทั้งในรูปของมูลค่าการส่งออก การผลิตแร่เพื่อทดแทนการนำเข้า การสร้างรายได้ ให้แก่ประชาชนในพื้นที่และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือการสร้างรายได้ให้กับรัฐในรูปค่าภาคหลวงแร่ อย่างไรก็ตาม การที่ประเทศไทยสามารถผลิตแร่หลายประเภทได้เอง จึงช่วยสร้างประโยชน์ทั้งในด้านการเป็นวัตถุดิบชั้นพื้นฐานสำหรับอุตสาหกรรมต่อเนื่อง และยังช่วยสร้างความมั่นคงและลดความเสี่ยงจากการต้องพึ่งพาแร่นำเข้าจากต่างประเทศด้วย

๒) ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ

กระบวนการทำเหมืองแร่ในแต่ละขั้นตอนอาจก่อให้เกิดมลพิษ อันมีสาเหตุเนื่องจากมลสารที่เกิดขึ้นในระหว่างกระบวนการผลิตแร่ รวมทั้งมลพิษที่เกิดจากสารเคมีที่ใช้ในกระบวนการแยกแร่ ซึ่งมลพิษเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในหลายรูปแบบ อาทิ การสูญเสียพื้นที่ป่า ผลกระทบต่อระบบนิเวศ ผลกระทบต่อแหล่งน้ำใต้ดิน การปนเปื้อนของสารอันตรายในดิน มลพิษทางอากาศ มลพิษทางน้ำ มลพิษทางเสียง หรือการสั่นสะเทือนจากแรงระเบิด เป็นต้น กระบวนการทำเหมืองแร่นอกจากเกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมดังกล่าวข้างต้น ยังเกิดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนในพื้นที่บริเวณโดยรอบเหมืองด้วย เช่น โรคระบบทางเดินหายใจจากมลพิษทางอากาศและฝุ่นขนาดเล็ก โรคพิษจากสารตะกั่ว โรคซิลิโคซิสจากฝุ่นหิน โรคพิษสารหนู และโรคไตจากแคดเมียม เป็นต้น

ผลจากการสำรวจข้อมูลภาคสนามแสดงให้เห็นว่า การดำเนินการกิจกรรมเหมืองแร่ และกิจกรรมต่อเนื่อง นอกจากจะส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในระหว่างดำเนินการแล้วยังปรากฏผลกระทบในระยะยาวด้วย เช่น การที่ภาครัฐต้องเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลแก่ทั้งผู้ป่วยนอกและผู้ป่วยใน รวมทั้งต้นทุนบางส่วนที่ปรากฏในรูปความเสี่ยงของประชาชนในพื้นที่ในการเฝ้าระวังปัญหาอย่างต่อเนื่อง ดังเช่น กรณีปัญหาการปนเปื้อนของสารหนูในพื้นที่อำเภอรัตนบุรี จังหวัดนครราชสีมา ที่ภาครัฐต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเฝ้าระวังปัญหาผลกระทบต่อสุขภาพจากการปนเปื้อนของสารหนูในสิ่งแวดล้อม ประมาณปีละ ๘.๗ ล้านบาท หรือในกรณีการทำเหมืองแร่สังกะสีที่อำเภอ

แม่สอด...

แม้สอดคล้องจังหวัดตาก ที่ภาครัฐต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเฝ้าระวังปัญหา จากการแพร่กระจายของแคดเมียม ในพื้นที่ ประมาณปีละ ๘.๕ ล้านบาท และสิ่งสำคัญคือ ประชาชนต้องหยุดการปลูกข้าวในพื้นที่ที่มีการปนเปื้อนดังกล่าว ทำให้ภาครัฐและภาคเอกชนต้องจัดสรรเงินชดเชยให้จำนวนมาก นอกจากนี้ ยังมี ต้นทุนทางสังคมอื่นๆ ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินกิจกรรมเหมืองแร่ที่ส่งผลกระทบต่อสังคม เช่น ค่าใช้จ่ายในการศึกษาวิจัยปัญหาที่เกิดขึ้น รวมทั้งต้นทุนค่าบริหารจัดการปัญหาซึ่งหลายส่วนเป็น ค่าใช้จ่ายในกระบวนการของภาครัฐ หรือเป็นต้นทุนที่เกิดขึ้นในกระบวนการทางสังคม เช่น การเรียกร้อง ค่าเสียหาย หรือกระบวนการทางศาล เป็นต้น

๓.๑.๔ อุปสรรคและข้อจำกัดของการแก้ไขปัญหาที่ผ่านมา

จากการศึกษาบทเรียนการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและสุขภาพที่เกิดจากการพัฒนาทรัพยากรแร่ทั้งในประเทศและต่างประเทศ สามารถประมวลสรุปปัญหา อุปสรรค และ ข้อจำกัดของการบริหารจัดการกิจกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทย ดังนี้

๑) ขาดการศึกษาวางแผนการจัดการพื้นที่ศักยภาพแร่ และพื้นที่ที่เกิด การปนเปื้อน ตลอดจนขาดการจัดเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ

- ไม่มีการกำหนดเขตการใช้ประโยชน์พื้นที่ตามศักยภาพของพื้นที่
- ไม่สามารถระบุแหล่งกำเนิดมลพิษกรณีที่เกิดการปนเปื้อนได้อย่างชัดเจน
- ขาดการจัดเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ และไม่ต่อเนื่อง

๒) ข้อจำกัดด้านเครื่องมือและกลไกในการบริหารจัดการ

- การดำเนินงานของหน่วยงานต่างๆ ขาดการวางแผนและเครื่องมือใน การบริหารจัดการอย่างบูรณาการ

- ขาดกลไกทางการคลังที่เป็นธรรม และมีประสิทธิภาพ
- โครงสร้างการจัดสรรค่าภาคหลวงแร่ที่ไม่เป็นธรรม

๓) การติดตาม ตรวจสอบและเฝ้าระวังไม่มีประสิทธิภาพ และขาดความเป็นเอกภาพ

- ขาดการติดตาม ตรวจสอบการปฏิบัติตามเงื่อนไขของรายงาน การวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมอย่างเคร่งครัด

- ขาดความเป็นเอกภาพ และความต่อเนื่องของนโยบายและแนวทางการแก้ไขปัญหา

- ปัญหาด้านความพร้อมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) และ การมีส่วนร่วมของประชาชนในการแก้ไขปัญหา

๓.๑.๕ ข้อเสนอด้านนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาผลกระทบต่อ สิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่

๑) แนวทางการพัฒนาทรัพยากรแร่ที่ยั่งยืน

การพัฒนาทรัพยากรแร่อย่างยั่งยืนควรกำหนด ๓ องค์ประกอบหลัก ดังนี้

๑.๑) พัฒนาองค์ความรู้เพื่อให้สามารถวางแผนป้องกันและแก้ไขปัญหาได้ อย่างมีประสิทธิภาพ

๑.๒) พัฒนา...

๑.๒) พัฒนาเครื่องมือกลไกเพื่อใช้ในการบริหารและจัดการ ดังนี้

- เครื่องมือที่ใช้ในการกำกับและควบคุม เช่น แนวทางปฏิบัติที่ดี การกำหนด เขตศักยภาพแร่ หรือเขตเศรษฐกิจแร่ เป็นต้น

- เครื่องมือด้านการคลังสาธารณะ เช่น การเรียกเก็บเงินมัดจำความเสี่ยง ค่าธรรมเนียมรักษาพยาบาล และค่าฟื้นฟูสภาพเหมือง เป็นต้น

๑.๓) เพิ่มประสิทธิภาพในการติดตาม ตรวจสอบ และเฝ้าระวังการทำเหมืองแร่ โดยให้หลายภาคส่วนมีส่วนร่วม โดยเฉพาะหน่วยราชการและประชาชนในพื้นที่ ดังนี้

- เพิ่มขีดความสามารถแก่เจ้าหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการตรวจสอบดำเนินการกิจการเหมืองแร่

- ให้ภาคีต่างๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการตรวจสอบการปนเปื้อนจากกิจกรรมเหมืองแร่

๒) กรอบแนวคิดและหลักการจัดการ

๒.๑) กรอบแนวคิด

มุ่งเน้นให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่พึ่งพิงการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรอย่างยั่งยืน ภายใต้กลไกการบริหารจัดการที่ดีและเป็นธรรม

๒.๒) หลักการจัดการ

เน้น ๓ หลักการ และให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน คือ

- หลักการระงับไว้ก่อน (Precautionary Principle)
- หลักการผู้ก่อมลพิษเป็นผู้จ่าย (Polluter Pays Principle: PPP)
- ความเป็นหุ้นส่วนของรัฐ-เอกชน (Public – Private Partnership)

๓) ยุทธศาสตร์และแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาลผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่

การกำหนดยุทธศาสตร์และแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาลผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่ ได้ดำเนินการจัดทำตามกรอบ “แนวทางการพัฒนาทรัพยากรแร่อย่างยั่งยืน” ประกอบด้วย ๔ ยุทธศาสตร์ คือ

๓.๑) ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การป้องกันปัญหา

เป็นการจัดเตรียมกระบวนการเพื่อการทำเหมืองแร่ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และเป็นการป้องกันปัญหาดังแต่แรกเริ่มโครงการ มีกลไกและมาตรการที่สำคัญ คือ

(๑) มาตรการเร่งด่วน ได้แก่

(๑.๑) การกำหนดเขตศักยภาพแร่ และเขตเศรษฐกิจแร่

(๑.๒) ให้มีการกำหนดแนวทางการจัดทำรายงานการ

ประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Environmental Assessment: SEA) และการเพิ่มสมรรถนะแก่หน่วยงานให้มีความรู้ ความเข้าใจในการจัดทำรายงาน SEA

(๑.๓) การใช้...

(๑.๓) การใช้มาตรการกำกับ ควบคุม และวิธีปฏิบัติที่ดี

(๑.๔) การจัดทำกลไกที่จะนำไปสู่กระบวนการการศึกษาเรียนรู้เพื่อวิเคราะห์สาเหตุของปัญหา และวางแผนป้องกันล่วงหน้า

(๑.๕) ให้มีการกำกับ ดูแล และส่งเสริมให้ผู้ประกอบการดำเนินการ ที่เป็นมิตรต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม

(๒) มาตรการระยะกลาง คือ ให้มีการปรับปรุงการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (Environmental Impact Assessment: EIA) และการประเมินผลกระทบทางสุขภาพ (Health Impact Assessment: HIA) หรือการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเบื้องต้น (Initial Environmental Evaluation: IEE) สำหรับผู้ประกอบการที่ดำเนินการในเขตเศรษฐกิจแร่ และให้มีการฟื้นฟูพื้นที่ภายหลังการปิดเหมือง ตลอดจนพื้นที่แนวกันชนที่คลุมถึงพื้นที่ติดต่อกับที่ได้รับผลกระทบ

๓.๒) ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การกระจายประโยชน์ที่เป็นธรรม และหลักการ

ผู้ก่อมลพิษเป็นผู้จ่าย

เป็นยุทธศาสตร์ที่กำหนดขึ้นเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมต่อประชาชนที่ได้รับผลกระทบ และผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายตามลักษณะปัญหาที่เกิดขึ้นจริง มีมาตรการที่สำคัญ คือ

(๑) มาตรการเร่งด่วน ได้แก่

(๑.๑) ให้มีระบบกองทุนฉุกเฉินเพื่อการจ่ายค่าชดเชย ค่ารักษาพยาบาล และค่าใช้จ่ายในการฟ้องร้องแก่ผู้ได้รับผลกระทบ โดยอาจใช้วิธีการเรียกเก็บรายได้ส่วนหนึ่งจากผู้ประกอบการเข้าสะสมในกองทุนสิ่งแวดล้อม เพื่อนำมาใช้เป็นค่าใช้จ่ายในกรณีที่เกิดกิจกรรมเหมืองแร่ส่งผลกระทบต่อสังคม สิ่งแวดล้อม และสุขภาพ และต้องการการเยียวยาปัญหาอย่างเร่งด่วน

(๑.๒) ให้มีการศึกษาเชิงลึกและกำหนดใช้มาตรการทางการคลังที่เหมาะสม เป็นธรรม และเป็นไปตามหลักการ ผู้ก่อมลพิษเป็นผู้จ่าย

(๑.๓) ให้ปรับปรุงโครงสร้างค่าภาคหลวงแร่ให้สะท้อนต้นทุนค่าเสียโอกาส ความเหมาะสมกับมูลค่าทางเศรษฐกิจ และผลกระทบทางสังคมที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาทรัพยากรแร่ ตลอดจนให้มีการจัดสรรผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม

(๑.๔) ให้มีการขยายขอบเขตความรับผิดชอบ โดยให้คลุมพื้นที่ทั้งในและนอกพื้นที่ประทานบัตร ตลอดจนพื้นที่ที่อยู่นอกพื้นที่ประทานบัตรที่ได้รับผลกระทบ รวมถึงอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น ภายหลังจากที่โครงการสิ้นสุดลงแล้ว

(๒) มาตรการระยะกลาง ได้แก่

(๒.๑) ให้มีการขอความเห็นในการดำเนินกิจกรรมเหมืองแร่จากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใกล้เคียงที่มีพื้นที่เสี่ยงที่จะได้รับผลกระทบ

(๒.๒) ให้มีระบบการรับรองมาตรฐานการดำเนินงานของผู้ประกอบการในการต่ออายุประทานบัตร เพื่อให้ผู้ประกอบการที่มีประวัติการดำเนินการที่ดีสามารถได้รับการต่ออายุหรือได้รับการพิจารณาประทานบัตรอย่างรวดเร็ว

๓.๓) ยุทธศาสตร์...

๓.๓) ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาโดยอาศัยกลไกราคา และความคุ้มค่า

ต่อสังคม

เป็นยุทธศาสตร์ที่สนับสนุนกลไกตลาดให้เกิดการพัฒนาแหล่งแร่ที่ยั่งยืน และมีโอกาสที่จะเลือกทางเลือกที่เอื้อประโยชน์สูงสุด ซึ่งมาตรการที่สำคัญภายใต้ยุทธศาสตร์มีดังนี้

(๑) มาตรการระยะเร่งด่วน ได้แก่ ให้มีการศึกษาความคุ้มค่าของการลงทุนในเชิงธุรกิจและสังคมโดยรวม และให้ใช้หลักการการวิเคราะห์ความคุ้มค่าการลงทุนตามมาตรฐานสากลเพื่อประกอบการตัดสินใจที่จะดำเนินโครงการที่ให้ประโยชน์ต่อส่วนรวม

(๒) มาตรการระยะกลาง ได้แก่ ให้มีการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ เป็นต้น เพื่อให้สามารถเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้ประกอบการที่สะท้อนต้นทุนความเสียหายที่แท้จริงจากกิจกรรมเหมืองแร่

(๓) มาตรการระยะยาว ได้แก่ ให้ใช้กลไกราคาในการพัฒนาแหล่งแร่ เพื่อความคุ้มค่า และปรับลดการสนับสนุนการดำเนินมาตรการคุ้มครองทางภาษีศุลกากร

๓.๔) ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การติดตาม ตรวจสอบ เฝ้าระวัง และฟื้นฟูพื้นที่

การดำเนินกิจกรรมเหมืองแร่อย่างยั่งยืน สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งคือการติดตาม ตรวจสอบ และเฝ้าระวังปัญหาจากการทำเหมืองแร่อย่างใกล้ชิด โดยให้ภาคส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการมากขึ้น ในรูปแบบของการเป็นหุ้นส่วนระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน มาตรการดำเนินงานที่สำคัญในระยะเร่งด่วนคือ

(๑) ให้มีการจัดตั้งคณะทำงานเพื่อติดตาม พื้นที่ และแก้ไขปัญหาในพื้นที่ โดยมีกรอบเวลาการดำเนินงานที่ชัดเจน และใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมในการบำบัดและฟื้นฟูพื้นที่

(๒) ให้มีการเสริมสร้างสมรรถนะให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และชุมชนในการเรียนรู้ และสร้างความเข้าใจถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นทั้งด้านบวกและลบ เพื่อให้สามารถเฝ้าระวังปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(๓) ให้มีกลไกในการเฝ้าระวังติดตาม และตรวจสอบโดยระบบภาคี ๔ ฝ่าย ประกอบด้วย ภาคประชาชน ภาครัฐ ผู้ประกอบการ และนักวิชาการ

(๔) พัฒนาระบบข้อมูลให้ครอบคลุมทั้งในมิติทางสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และสุขภาพ

๔) ข้อเสนอแนะมาตรการทางการคลังในการเยียวยาปัญหาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่

ให้มีการศึกษาการนำมาตรการทางการคลังมาใช้ในการเยียวยาปัญหาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่ เช่น ระบบกองทุน โดยให้ความสำคัญกับ

๔.๑) กองทุนฉุกเฉินเพื่อแก้ไขปัญหาเชิงสาธารณะด้านผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ

๔.๒) ระบบเงินประกันความเสี่ยง

๔.๓) ระบบ...

- ๔.๓) ระบบเงินทุนหมุนเวียนเพื่อการเฝ้าระวังปัญหาผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการประกอบกิจการเหมืองแร่
- ๔.๔) ระบบเงินประกันการฟื้นฟูพื้นที่จากการทำเหมือง

๓.๒ ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

การประกอบกิจกรรมเหมืองแร่มีกระบวนการดำเนินงานหลายขั้นตอน ตั้งแต่ขั้นตอนการขออนุญาต การดำเนินงานระหว่างการทำเหมืองแร่ หรือการดำเนินงานภายหลังจากประทานบัตรเหมืองแร่สิ้นสุดอายุ ซึ่งการดำเนินงานในแต่ละขั้นตอนจะเกี่ยวข้องกับกฎหมายหลายฉบับ ได้แก่

- ๑) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๕๗ ๖๖ ๖๗ และ ๒๕๓
- ๒) พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ และแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๓๔ และพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๔๕
- ๓) พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕
- ๔) พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ และพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗
- ๕) พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕
- ๖) พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕
- ๗) พระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๐
- ๘) พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒
- ๙) ประกาศกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เรื่อง ให้โรงโม่บดหรือย่อยหินต้องมีระบบป้องกันและลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๘
- ๑๐) กฎกระทรวงกำหนดอัตราค่าภาคหลวงแร่ พ.ศ. ๒๕๕๐
- ๑๑) ประกาศคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เรื่อง การจัดสรรภาคหลวงแร่ และค่าภาคหลวงปิโตรเลียมให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๔
- ๑๒) ระเบียบคณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม เรื่อง การให้ความยินยอมในการนำทรัพยากรธรรมชาติในเขตปฏิรูปที่ดินไปใช้ประโยชน์ตามกฎหมายอื่น พ.ศ. ๒๕๑๔
- ๑๓) กฎกระทรวง ฉบับที่ ๗๗ พ.ศ. ๒๕๓๔ เรื่อง การเปลี่ยนแปลงแหล่งหินเป็นทรัพยากรแร่ชนิดหินอุตสาหกรรม และ
- ๑๔) ระเบียบกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับคำขอประทานบัตร การออกประทานบัตร การต่ออายุประทานบัตรและการโอนประทานบัตร

๔. ประเด็นของปัญหาที่ต้องการให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา

พิจารณาเห็นชอบกับกรอบนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่ (สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑)

๕. ความเห็นชอบหรือการอนุมัติของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๕.๑ การจัดทำกรอบนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาลักษณะสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดย สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้ให้ความสำคัญต่อกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในรูปแบบต่างๆ ได้แก่

๕.๑.๑ สัมภาษณ์และสนทนากลุ่มย่อยกับผู้ได้รับผลกระทบ และประชุมกลุ่มย่อยกับผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชน ตลอดจนนักวิชาการในพื้นที่

๕.๑.๒ จัดประชุมสัมมนาในระดับประเทศ เพื่อรับฟังและระดมความคิดเห็น มีผู้เข้าร่วมสัมมนา ประมาณ ๘๐ คน ประกอบด้วย ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากการพัฒนาแร่ ผู้กำหนดนโยบาย นักกฎหมาย นักวิชาการจากภาครัฐ ธุรกิจเอกชน องค์กรพัฒนาเอกชน และประชาชน

๕.๑.๓ นำเสนอคณะกรรมการกำกับการศึกษา ซึ่งประกอบด้วย ผู้แทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ กรมทรัพยากรธรณี กรมควบคุมมลพิษ สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง ผู้ทรงคุณวุฒิด้านสุขภาพอนามัย และสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มาโดยลำดับ ซึ่งในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๑ คณะกรรมการกำกับการศึกษาได้มีมติเห็นชอบกับกรอบนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาลักษณะสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่ และให้ฝ่ายเลขานุการฯ ร่วมกับที่ปรึกษาร่วมกันจัดทำเอกสารที่จะนำเสนอคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติพิจารณาตามขั้นตอนต่อไป

๕.๑.๔ นำเสนอคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ซึ่งคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติได้มีมติเห็นชอบกับกรอบนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาลักษณะสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่ และให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม นำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณา เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำกรอบนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาลักษณะสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่ ไปดำเนินการให้เห็นผลเป็นรูปธรรมต่อไป

๕.๒ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดย สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้จัดประชุมหารือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ภายหลังจากที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ได้แจ้งให้กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดำเนินการตามข้อสั่งการของรองนายกรัฐมนตรี (พลตรี สนั่น ขจรประศาสน์) รวม ๒ ครั้ง คือ

๕.๒.๑ ครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ ประกอบด้วย ผู้แทนจากหน่วยงาน รวม ๑๑ หน่วยงาน ได้แก่ กระทรวงอุตสาหกรรม (กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่) กระทรวงวัฒนธรรม (กรมศิลปากร) กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (กรมชลประทาน) สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงานคณะกรรมการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น) สำนักงาน

คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) กระทรวงการคลัง (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง) กระทรวงมหาดไทย (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น) กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (กรมทรัพยากรธรณี กรมควบคุมมลพิษ และสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม) ผลการประชุมหารือดังกล่าวปรากฏรายละเอียดในรายงานการประชุมหารือครั้งที่ ๑/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย ๒

๕.๒.๒ ครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๓ ประกอบด้วย ผู้แทนจากหน่วยงาน รวม ๔ หน่วยงาน ได้แก่ กระทรวงอุตสาหกรรม (กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่) กระทรวงการคลัง (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง) กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (กรมทรัพยากรธรณี และสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม) ที่ประชุมได้มีการพิจารณากรอบนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่ ที่ผนวกข้อเสนอด้านนโยบายการสำรวจทำเหมืองแร่ในภาพรวม ตามผลการศึกษากรอบนโยบายการสำรวจและทำเหมืองแร่ทองคำ ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ผลการประชุมหารือดังกล่าวปรากฏรายละเอียดในรายงานการประชุมหารือครั้งที่ ๑/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๓ ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย ๓ ทั้งนี้ สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้นำรายงานการประชุม และมาตรการและแนวทางปฏิบัติภายใต้กรอบนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่ เวียนขอความเห็นชอบจากหน่วยงานดังกล่าวอีกครั้งหนึ่งแล้ว ก่อนจะนำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณา

๖. การวิเคราะห์ผลกระทบต่อการลงมติคณะรัฐมนตรี

๖.๑ ผลกระทบต่อนโยบายรัฐบาล

เป็นการสนับสนุนการดำเนินงานตามนโยบายที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของรัฐบาลที่แถลงนโยบายต่อรัฐสภา ที่เน้นให้มีการปรับปรุงกลไกการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยให้ทุกภาคที่เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ เพื่อเป็นกลไกกำกับให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน

๖.๒ ผลกระทบต่อเศรษฐกิจในภาพรวมหรือเฉพาะท้องถิ่น

ทำให้การพัฒนาอุตสาหกรรมมีความยั่งยืน ลดความขัดแย้ง เกิดการยอมรับในสังคม รวมทั้งจะช่วยส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจให้แก่ท้องถิ่น สร้างรายได้ สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับประเทศ และลดการนำเข้าแร่จากต่างประเทศ

๖.๓ ผลกระทบต่อการเงินและงบประมาณ

- ไม่มี -

๖.๔ ผลกระทบต่อทางสังคมและการเมืองต่อบุคคลกลุ่มต่างๆ ที่มีผลประโยชน์เกี่ยวข้องกับทุกกลุ่ม

กระตุ้นให้เกิดการขับเคลื่อนนโยบายในการสร้างความเป็นธรรมในสังคม โดยให้ความสำคัญต่อความยั่งยืนของสังคมมากกว่ามุ่งเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรม และสร้างความร่วมรับผิดชอบต่อสังคมของทุกภาคส่วน ซึ่งจะนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายของกรอบนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่

๗. ข้อเสนอ...

๗. ข้อเสนอเพื่อพิจารณา

๗.๑ เห็นชอบกับกรอบนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหามลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่

๗.๒ มอบหมายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่รับผิดชอบภายใต้ยุทธศาสตร์และแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหามลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่ ได้แก่ กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงการคลัง กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงมหาดไทย สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) สมาคมเหมืองแร่ สมาคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และหน่วยงานอื่นๆ นำกรอบนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหามลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการพัฒนาทรัพยากรแร่ ไปดำเนินการให้เห็นผลเป็นรูปธรรมต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณานำเรียนคณะรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุวิทย์ คุณกิตติ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

สำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

โทร. ๐-๒๒๖๕-๖๕๐๐ ต่อ ๖๗๖๗, ๖๗๖๘

โทรสาร ๐-๒๒๖๕-๖๖๐๒